

PRVNÍ „VÝPRASK“

Zebovi se na světě líbilo, a přestože byl ve vysoké trávě zatím sotva vidět, každý den odvážně objevoval něco nového. Na zemi potkával mravence, brouky a myši a začátek takových setkání byl vždycky k popukání. Všichni se totiž lekli a zbrkle pádili každý na jinou stranu! Hřebeček, odmalička zvědavý asi proto, že ho na svět přivítal zvědavý měsíc, se ale pokaždé vrátil a se zájmem si prohlížel, co ho vylekalo. Jenom s ptáčky se mu to nedařilo, i když se mu jejich barevné peří líbilo a rád by si je prohlédl zblízka. Často je vyplašil z křoví, jenže než se vzpamatoval z leknutí, štěbetálkové udělali frrr a byli pryč. Marně za nimi volal: „Počkejte, chci se na vás jen podívat!“

Jeden ptáček se trochu zdržel, zakroužil nad hřebečkem a zapípal:

„My se bojíme všeho, jsme malí a neumíme se bránit. Proto máme křídla, víš?“

Jednou Zeb uviděl velkého šedobílého ptáka, který rychle utíkal šustícím porostem, a toho zanedlouho poznal zblízka. Pták měl dlouhé nohy a černobílý ocas s dvěma ostrými brky, malou hlavu a na ní chocholku. Zeb se jako obvykle nejdřív lek a uskočil stranou, ale potom si řekl: „Tenhle mi neuletí, toho si pořádně prohlédnu!“ A pustil se za ním:

„Jak se jmenuješ? Proč nelítáš a místo toho běháš jako já?“

„Jmenuju se hadilov písar, a kdybych lítal, nemohl bych lovit. Koukej!“ odpověděl pták a rychle se sklonil do trávy. Když hlavu zase zdvihl, držel ve žlutém zobáku zeleného hada!

Hřebeček polekaně couvl, ale pták písar ho uklidnil:

„Zelených se bát nemusíš, zato na červené si dávej pozor.

Plivají kolem sebe jed a jmenují se kobry!“

Zvědavý Zeb se na podivného ptáka zeptal mámy.

„My mu říkáme hadí pták,“ vysvětlila Badu. „Jeho pravé jméno znám taky, slyšela jsem je od lidí z vesnice.“

Zeb chtěl samozřejmě vědět, co je to vesnice a lidé.

„Tomu bys ještě nerozuměl,“ odpověděla mu maminka. „Běž si radši hrát!“

Zeb prožíval šťastné dny. Svěží vítr příjemně chladil, od rána do večera hřálo sluníčko a zlatisté klasy travin v jeho záři doslova svítily.

Jednoho dne přivábily hřebečkovi skoro pod nos dva oranžové motýly. Hned po nich ze zvědavosti chňapl, ale jejich třepotavá křídla byla rychlejší.

„Tak si leťte!“ volal za nimi. „Kdybyste běhali po zemi, to byste koukali, jak rychle bych vás dohonil!“

Dny ubíhaly a Zeb se čím dál víc osměloval. Ze začátku se od mámy nehnul ani na krok, chodil za ní nebo vedle ní jako přilepený. Stačilo přitulit se k jejímu bílému břichu a najít mléko, a už mu sladká dobrota tekla po bradě. Brzy ho ale začalo zajímat i okolí. Stádo, ke kterému patřil, se páslo v místech s vysokou trávou, a když se Zeb poprvé ocitl na pláni s nižším porostem a mohl se pořádně rozhlédnout, užasl. Viděl nejen spoustu rostlin a bylin, které už znal, ale i neznámé keře a stromy, další stáda zvířat a v dálce tmavé pásmo zalesněných hor! Hned se vyptával na všechno možné, a máma Badu trpělivě odpovídala.

Vyučování probíhalo každý den jako ve škole. V poledním horku odpočívalo stádo ve stínu stromů, zebry se bavily se svými hříbaty. A Zeb byl zvědavý: Proč máma ve dne odpočívá vleže a v noci někdy spí vestoje? Co dělá velké stádo neznámých zvířat na naší pastvě? A kdo je ten velký hřebec, který se pase vždycky sám a s nikým nemluví?

Badu to vzala od konce. Velký hřebec se jmenuje Eze, to znamená král. Je to Zebův tatínek, ale má rád samotu, své území si hlídá a zlobí se, když ho někdo vyrušuje. O pastvu se zebry dělí se stádem antilop, pakoní, buvolů, žiraf i slonů, protože savana patří všem. A spaní vestoje je někdy nutné, protože vleže se zebry šelmě neubrání – než by vstaly ze země, lev by je dostal. Vestoje odpočívají tak, že si navzájem opírají těžké hlavy o hřbety druhých, a kdyby hrozilo nebezpečí, můžou rychle utéct nebo bojovat. Zeb ať se ale ničeho nebojí, máma hlídá za oba, a když bude poslušný, nemusí mít strach ani ve dne.

Co je to bát se? A co je to strach? Než se hřebeček stačil zeptat, skončil polední odpočinek a šlo se na pastvu. Tam ho maminka učila dál.

„Mléko ti budu dávat ještě dlouho, ale už se budeš se mnou i pást. Ukážu ti, které listí a bobule na keřích jsou nejlepší a jak se škube a drtí v zubech tvrdá a drsná tráva. Zuby budeš mít pořád silné, protože když se opotřebují, zase dorostou. A před kým se musíš mít při pastvě na pozoru, to časem poznáš sám.“

Zeb si chvíli rovnal v hlavě, co všechno jeho máma ví a co se od ní právě dozvěděl. Snažil se jí dát najevo svůj obdiv i lásku jako každé mládě. Jemně se dotýkal hla-

vou jejího krku a boku, a Badu mu rozuměla. Vtom ho zaujalo stádo zvířat, které se k nim blížilo, a vyptávání pokračovalo. Už věděl, že jsou to antilopy. Smí si hrát s jejich mláďaty? A co to mají na hlavách? Vyrostou Zebovi taky takové rohy?

„Tobě vyrostly jen kulaté a vztyčené uši jako mám já, to stačí,“ řekla Badu.

Pokusila se mu vysvětlit, že je to znak nejstaršího rodu zeber, stejně jako jemné a husté pruhování a u mláďat i pás černé srsti, který se táhne s hřívou po celém hřbetu. Nakonec Zeba poučila, že si má hrát s hříbaty ve vlastním stádu a že antilopy jsou jen dobré susedky. Společně chodí na pastvu, protože si navzájem pomáhají před nebezpečím – zebry mají nejlepší sluch, antilopy a buvoli zase lepší čich a žirafy vidí dobře do dálky.

Zase to nebezpečí, pomyslel si hřebeček. O čem to máma pořád mluví? A kdo je to buvol? A žirafa? A kdo je slon? Ještě nikoho z nich neviděl! Co kdyby se přece jen zeptal tatínka? Zrovna je blízko a hlavu mu snad neukousne!

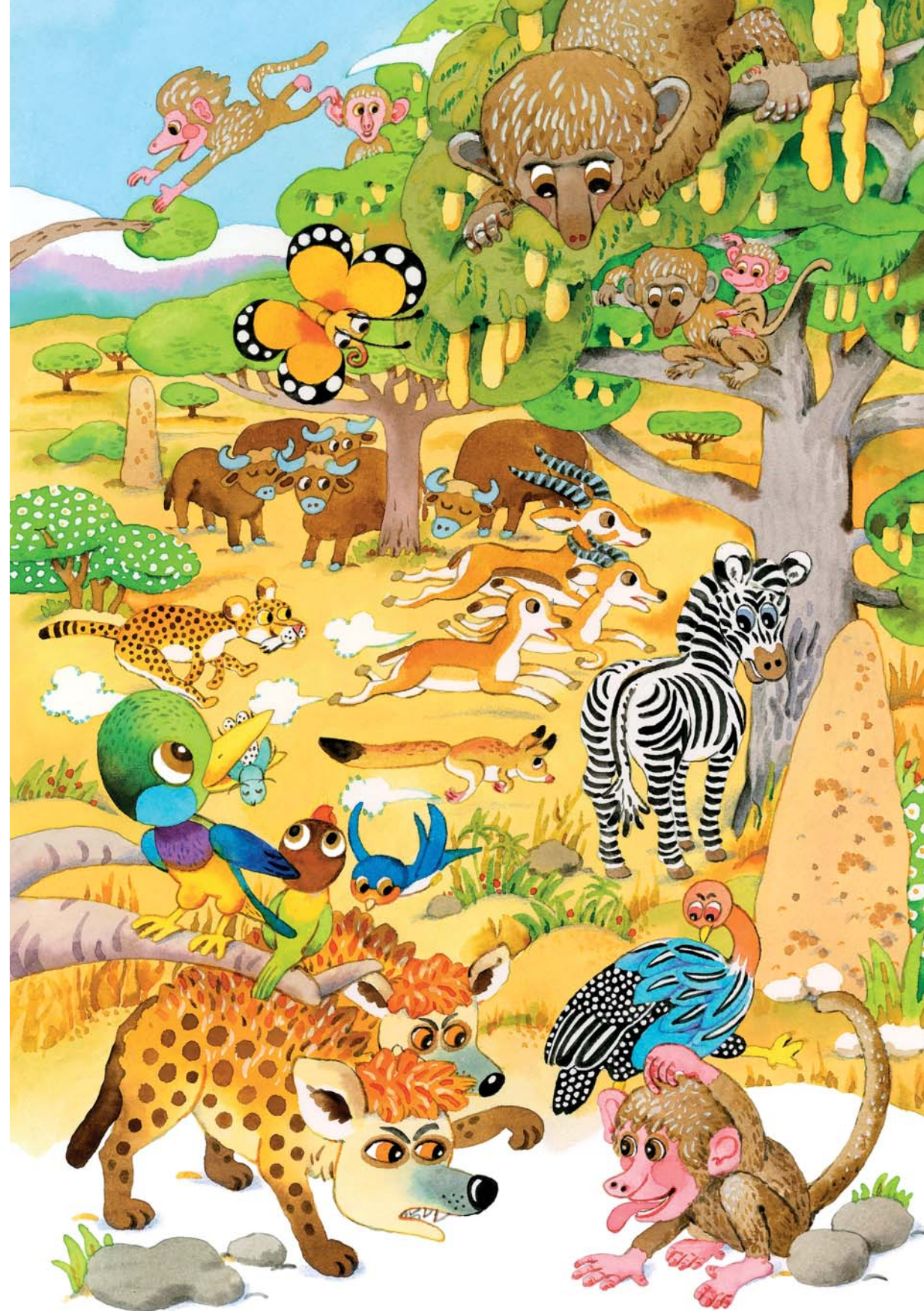
Zeb se pomalu otočil a nenápadně vykročil směrem k hřebci, který ohryzával popraskanou šedočernou kůru na vysokém stromě. Eze hned poznal, že za ním někdo stojí, a ohlédl se. Prudce škubl hlavou, kopl do

vzduchu velkým kopytem a dupl jím o zem. Bylo asi pořádně těžké, protože se ozvala dunivá rána, a Zeba přešla zvědavost. Ba ne, s tatínkem to na žádné kamarádství nevypadá. Rychle se vrátil k mámě, která si zatím povídala s ostatními zebrami. Hřebeček rozuměl jen jednotlivým slovům, ale potvrdil si, čeho si všiml už dřív. Badu rozhodovala, kdy stádo půjde k řece pít a kdy bude odpočívat, kde se má pást a kdy je čas na spaní. Proto se jmenovala Badu, to znamená mocná a silná. Zeb si to ale vysvětlil po svém: když je tatínek Eze král a máma je nejsilnější, nejchytřejší a nejhezčí, tak je asi královna, a proto ji ostatní zebry poslouchají.

„A ty musíš poslouchat taky,“ řekla Badu přísně, jako by mu četla myšlenky. „Tvůj táta se zlobí, že jsi za ním přišel. Copak jsem ti to nezakázala?“ Zeb se divil. Jak to mohla maminka uhodnout? Brzy ale pochopil. Statný hřebeček stál u stromu pořád ještě s otočenou hlavou, díval se za Zebem a něco na dálku hýkal. Asi mámě žaloval, že ho jejich hříbě vyrušilo při svačině.

„Nesmíš se ode mě vzdalovat ani na krok, rozumíš?“ naléhala Badu. „Mohl by si tě vyčíhat lev, levhart, hyena nebo gepard, a to by byl tvůj konec!“

A aby si hřebeček jména nepřátel dobře zapamatoval, strčila do něj hlavou tak rázně, že málem ztratil rovno-

váhu a upadl do trávy. Byl to jeho první výprask, naštěstí jen něžný, a vůbec nebolel. Horší byla slova lev, levhart, hyena a gepard. Těch se hřebeček polekal mnohem víc, a to ještě nevěděl, koho představují.

Z neznámých zvířat měl malý Zeb strach, ale protože byl zvědavý, chtěl se seznámit aspoň s těmi, která se pokojně pásla blízko jejich stáda. Hlavně ho zajímaly zvláštní šedohnědé zebry bez pruhů, s kulatými rohy a dlouhou šedivou hřívou pod bradou. Ze všeho nejdřív se pro jistotu zeptal mámy, jak vypadá lev, tygr, hyena a gepard a kam chodí na pastvu.

„Šelmy se neživí trávou, ty hlupáčku,“ zahýkala Badu. „Loví zvířata, proto se jich bojíme!“

Chytrý hřebeček pochopil, že když se zebry bez pruhů pasou, nejsou to šelmy. Za pár dnů se ocitl u keře blízko jedné z nich a zeptal se jí, jak se jmenuje a proč tak divně vypadá, ale moc dobře to nedopadlo.

„Já nejsem žádná zebra a pod bradou nemám hřívu, ale vousy, proto se jmenuju pakůň bělobradý nebo bělovousý. A jestli se mi chceš posmívat, budu ti říkat pruhovaný oslíku!“

Zeb pelášil k mámě, až se za ním prášilo, ale nazítří se pustil do nového výzkumu. I když mu mlíčko od mámy pořád ještě chutnalo, pil ho čím dál míň a víc se pásł. Zlákaly ho červené pupeny na vysokém keři, a tak se do jednoho chtivě zakousl. Jéje, to si dal! Pupen byl hořký a tak lepkavý, že se mu přilepil na jazyk a hřebeček musel volat mámu na pomoc. Badu se zlobila, ale pupence a lepkavé šťávy ho zbavila. S láskou mu olízala jazyk i celý čenich, a Zeb si dal na čas s toulkami pokoj. Zvlášť po tom, co se za pár dnů nato stalo u řeky.